

gün direktan kestim, yine ortalık ayağa kalktı. Müdür çok kızıştı. Bir yere sürülecek diye çok korkmuştu.

Edirne'de tarihi bir çarşı vardır, Ali Paşa Çarşısı, hatırlarsınız birkaç sene önce yanmıştı. İşte bu çarşıda yüz civarında dükkân vardır ve Yunanistan ile Bulgaristan'dan gelen günübürlük müşterilere hizmet verirler çoğunlukla. Çok hareketli bir yerdir. Bu dükkânların sayaçları tavan arasında idi. Endeks memurları seyyar merdivenle tavan arasına çıkıp sayacı okumak zorunda kalıyorlardı. Hepsine yazı yazdım, sayaçlarını alt kata indirmeleri konusunda. Hiçbir çalışma yapmadılar. Bir yazı daha... Nafile, beni hiç kimse hesaba almıyordu. Bir sabah Ali Paşa Çarşısı'nın elektriğini kestirdim. Müdüre telefonlar gelmeye başlayınca, müdür kaçtı, "ben Keşan'a gidiyorum" dedi ve gitti. Ben de çarşıya gittim, gelecek kişileri bekledim, olacakları tek başıma göğüslemeye karalıydım. Nitekim biraz sonra Vali Yardımcısı ile Belediye Başkan Yardımcısı geldiler. Çok kişi geldi ama onların kimliğini şu an hatırlamıyorum. Durumu izah ettim, birkaç dükkânın tavan arasına çıkardım manzarayı gösterdim, ikna oldular. "Biz arabulucu olalım, size söz versinler, siz de şimdi bağlayın, işler tamamlanmazsa tekrar keselim" dediler, ben de kabul ettim ve elektriği verdim. 3-4 gün gibi kısa sürede

sayaçlar istediğim düzene getirildi.

Yıl 1986 eşimin tayini Kars'a çıktı, ben de Kars'a tayin istedim. O yıllarda taşıma şirketleri yoktu, zaten aldığımız harcırah trenle bile zor yetiyorduk. Üç aile bir vagon kiraladık ve eşyalarımızı trenle Kars'a gönderdik. Biz de yollarda konaklayarak bir haftada Edirne'den Kars'a vardık. Kars İl İşletme Müdürü birkaç ay bana iş vermedi. Bir gün bütün mühendisleri çağırdı, toplantı yapacağını söyledi. Toplantıda bir de İğdır İşletme Şefi vardı, altın kolyeli, altın künyeli, Turizm Ticaret Yüksek okulu mezunu bir kişi. Müdür, bundan böyle bu vatandaşın emrinde çalışacağımı söyledi. Olağanüstü sert tepki gösterdim. "Bir mühendis idari kadro altında çalışamaz ancak o şef benim emrinde çalışabilir" dedim. Müdür çok sinirlendi. Birkaç ay daha işsiz güçsüz oturdum. Sonra bir gün beni çağırdı, "sen iyisi git İşletmeleri kontrol et" dedi. Ben de kabul ettim, "nereden başlayayım?" dedim, "Susuz'dan başla" dedi. Ertesi gün hemen Susuz'a gittim. Ne yapacağımı bilmiyordum ama bu görevin ne anlama geldiğini kavramıştım. Abonman servisinde çalıştığım için prosedürü çok iyi biliyordum. İyi bir denetleme yaptım ve ciddi bir zimmet tespit ettim. Resmi müfettiş istedim, resmi müfettişler de aynı rakamı

buldu. İş yargıya intikal etti, tatsız ve benim için çok üzücü olaylar yaşandı. Ve müdür beni başka işletmeleri kontrol etmek için görevlendirmede. Başka iş de vermedi. Ben de hep boş oturdum. Ama Kars denilince odamızın Hüseyin Efendi aklıma gelir. Bir gün "Hüseyin Efendi bir bardak çay getirebilir misin?" dedim. 1-2 saat geçti çay yok, "neden çay getirmedi?" dedim. "Sen getir demedin, getirebilir misin dedin. Ben de içimden 'ıh' dedim" dedi. "Hüseyin Efendi lütfen benim tarzıma alış, ben getir diyemem" dediysem de nafile benim tarzım aynı kaldı, o da benim işlerimi yapmadı. Asla emir veremedim, işlerimi kendim yaptım.

1989 yılında eşim Ankara'ya tayin oldu, ben de tayin istedim ama TEK Genel Müdürlüğü Ankara'da kadro yok gerekçesi ile tayinimi yapmadı. Hayatımda ilk ve son kez torpil yaptım, torpil ile eş durumundan Ankara'ya tayin oldum, 1996'da da emekli oldum.

Şu anda EMO Ankara Şubesi'nde idari bir görevdeyim. Bunca yıllık mesleki deneyimimden sonra, hayata aynı pencereden baktığımız ve yaşamı beraberce yüreklerimizden aynı coşkuyla süzdüğümüz EMO Ankara Şubesi personeli ile birlikte çalışmaktan ve üretmekten her zaman mutluluk duyuyorum.

İŞ GÖRÜŞMESİ

Elektrik Mühendisi L. Mehpere CANTER

Cok eskidendi, ilk defa Etibank'ta göreve başlayacaktım. İşyeri Necatibey Caddesi'ndeydi. Sayın Kamil Toktaş Bey ile görüşmem gerekiyordu. Heyecanlıydım ve korkuyordum. Odasına girdiğimde beni güler yüzle karşıladı, yer gösterdi oturdum. Bana sorular sordu. Ailemden bahsettim. Öyle babacan bir tavır vardı ki korkum ve heyecanım kalmadı. Biraz da şımararak beni kabul edip etmediğini sordum. Gülererek hemen başlayabileceğimi söyledi. Ama ailemi Ankara'ya getirmem gerekiyordu. Bunu açıklayıp 15 gün izin istedim. Bana izin de verdi, sevinçten havalara uçuyordum.

Sayın Kamil Toktaş Bey ve Sayın Hüseyin Tekinel Bey ile çalıştığım ilk yıllarımda onlardan daima sevgi hoşgörü ve yardım gördüm.

Seneler geçti, onlar belki unuttular ama ben hiç unutmadım. Buradan onlara teşekkür etmek istiyorum.